

Пейо Яворов
Минува ноц

Минува полунощ. Луната
блести усмихната, лъчиста.
и на прозорци на стъклата
акацията гъстолиста
хвърля сянка треперлива,
сянка чудна, сякаш жива.

А в стаичката полутъмна
се млада двойка спотаява...
И ту въздишка с огън пълна,
ту шепот тих се там раздава,
ту целувчица крилата
хвъркне, стресне тишината.

Невидим – Хименей е тамка
с венец от рози под ръката...
Напред се наклонил едвамка,
и пръст притиснал на устата –
кроткий бог подслушва тайно
що там шепнат безпрестайно.

Напразно, – нищо той не схваща!
И – в неизказана досада –
глава намръщено поклаща
замисля се... Венецът пада –
ала той го не прибира
с яд се само в двойка вира...

КРАЙ

Източник: Словото

Публикация

П. К. Яворов, „Събрани съчинения в пет тома“, Български писател, С.1977–1979, под редакцията на К. Куюмджиев
Набиране: Гергана Мечкова и Мартин Митов

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/7195>]